

Springplank

De tweede editie van De Beweging is niet meer het debutantenfestival van de eerste keer. Naast min of meer gevestigde namen als Van Runxt, Droulers en Moussoux (in België ben je al oud, ervaren na één of twee produkties: misschien is dat wel tekenend voor onze danssituatie), dreigen de debutanten – geëtiketteerd “springplankprodukties”, haast als een waarschuwing – in de verdrukking te raken. Een verrassing van de orde van Platel was er niet bij: hoogstens kan gezegd worden dat Ann Huart in *Aorte, âme trachée* een fragiel, esthetiserend duet met live gespeelde cellomuziek toonde en dat Rosette De Herdt in *Loco Mosie* bewees podiumpersoonlijkheid te bezitten, maar een

gebrek aan doordachte structuur trachtte te compenseren met een overdaad aan emotie.

Mange

Centraal op de scène staat een meer dan levensgrote kast, behangen met kleurrijke doeken. Bovenop de kast zit Alain Platel, boomlang, in een narrenpak, spin en schepper tegelijk. Hij bespiedt zijn acteurs en actrices en de zich tussen hen afspelende intrige, een intrige die hij genereert door bijvoorbeeld een voorhang weg te schuiven, waardoor het aanhoudende geschrei van een groot, ontevreden kind afkomstig blijkt te zijn en ook de titel – *Mange p'tit coucou* – duidelijk wordt. Deze intrige loopt echter stuk. Het kind

wordt uitgebreid bemoederd, waarna het door een actrice op de rug genomen wordt. Via een door Platel uitgeworpen ladder bezorgt de actrice het kind terug aan de kast.

Ook tussen de dame in de zwarte jurk (Ria De Corte) en de heer in het witte pak (Johan Grymonprez) ziet hij geen intrige ontstaan, hoewel alles voorzien was: een salonsituatie (twee stoelen en een laag tafeltje) en een geschenk, door de heer aan de dame overhandigd. De dame weigert het geschenk (een gevuld aquarium met plastic vis) en plaatst het op een tafeltje. De heer neemt het vast, tilt het even omhoog en plaatst het terug op het tafeltje. De uitwisseling wordt steeds heftiger, de jurk van de dame is al nat van het gemorste water terwijl aan de andere kant van de scène twee heren en een dame een chorus-line proberen.

Deze scène is in haar grootse nutteloosheid tekenend voor *Mange p'tit coucou* en het overige werk van Platel. In aanleg burleske situaties worden door herhaling geritualiseerd. Na het verdwijnen van het komische blijven enkel nog de heftigheid, de herhaling. De nutteloze verspilling van energie roept, in combinatie met de plechtige muziek, een mateloze eenzaamheid op.

Deze eenzaamheid wordt nog geaccentueerd door het panoramisch scènebeeld en de parallelle lijnen die Platel simultaan uitzet: de personages zijn stom, volkomen op zichzelf betrokken en vertonen een volmaakt gebrek aan belangstelling voor elkaar. Enkel Platel zelf heeft misschien contact met hen: op het einde daalt hij af op de scène en danst een melancholiek duet (of is het een trage achtervolging?) met de dame in de zwarte jurk.

Stap

Twee mannen staan met de rug tegen elkaar, pistool in de hand. Een derde telt de passen terwijl ze zich van elkaar verwijderen. Ze verdwijnen in de coulissen. Een schot weerklinkt en een vierde man strompelt de scène op. Hij klemt zijn handen om zijn buik, waar bloed uit stroomt onder de vorm van een rode draad. Deze man is als slachtoffer blijkbaar zelf een rode draad, want even tevoren kreeg hij, in een imitatie van de opgejaagde zakenman die twee telefoongesprekken tegelijk moet voeren en de kluts kwijtraakt, een beroerte.

Zeer oude theatertrucs, bekende scènes. *Stap* van Theater Stap zit er vol van. Toch is deze voorstelling misschien het zuiverste bewegingstheater dat sinds lang te zien was. De acteurs en actrices van *Stap* zijn licht mentaal gehandicapt. Zij kun-